

Dionizy Kosiński

Rochy, gm. Zduny, woj. kaliskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 224-225

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadzone były wspólnie z archeologami z Instytutu do Badania Kultury Słowian w Prilepie, w ramach polsko-jugosłowiańskiej umowy o współpracy.

Badane stanowisko zwane "Gaikiem" położone jest na północnym krańcu wsi Radzikowo Stare, na naturalnym wzniesieniu morenowym górującym nad okolicą, a stanowiącym południowo-zachodni cypel Wysoczyzny Płockiej. Posiada ono w profilu kształt ściętego stożka, w planie regularny, owalny o rozmiarach 40 x 60 m. Tegoroczne wykopy badawcze koncentrowały się w południowej i zachodniej części wzniesienia, na zboczach. Przekopano łącznie 56 m² powierzchni eksplorując 7 wykopów /2 x 4 m/ do głębokości maksymalnej 1,8 m od powierzchni ziemi. Ponadto oczyszczono i wykonano dokumentację rysunkową 40 m profilu zwirowni, która to zniszczyła południowo-zachodnią część wzniesienia. W wyniku badań odkryto na zboczach południowym i zachodnim wzniesienia pozostałości jam owalnych oraz rowu, analogicznych do obiektów tego typu odkrytych na szczycie wzniesienia. Tegoroczny sezon wykopaliskowy na stanowisku Gaik w Radzikowie dostarczył nowych materiałów do rekonstrukcji zabudowy przestrzennej wzniesienia pełniącego w okresie wczesnego średniowiecza funkcję zorganizowanego ośrodka kultowego.

Na terenie wsi Radzikowo Nowe, stanowisko 1, przeprowadzono badania sondażowe w miejscu znalezienia podczas badań powierzchniowych, brązowego zakończenia pasa. Przekopano łącznie powierzchnię 14 m², eksplorując dwa wykopy /4 x 2 m, 4 x 1,5 m/. Wyniki badań dały wynik negatywny z punktu widzenia problematyki archeologicznej. Na podstawie dużego nasycenia warstw ułamkami rur drenowych wyjdaje się, iż brązowe zakończenie pasa pochodzić może ze zniszczonego podczas kopania rowów melioracyjnych grobu.

ROCHY, gm. Zduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1

Krotoszyńskie Towarzystwo
Kulturalne

Badania prowadził mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKZ w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko wczesnośredniowieczne z fazy D.

Stanowisko odkryte w trakcie badań zaplecza osadniczego grodziska w Piaskach, gm. Zduny. Odległość od grodziska wynosi 800 m a 200 m na zachód od stawu Ostawnik i tyleż na południe od drogi Zduny-Cukrownia - Rochy w paśmie wydmy, w kotlinie, w lesie na porębie pod roczną uprawą. Stanowisko jest wielokulturowe. Na powierzchni około 1 ha występują skorupy naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowiecznych z fazy D i drobne spalone kości.

W wykopie sondażowym /5 x 5 m/ i głębokości 1,3 m wyróżniono trzy warstwy: 1. humusu leśnego, o miąższości do 10 cm; 2. ciemnożółtego, sykiego piasku z drobinami węgla

drzewnych i spalonych kości, ułamki naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowiecznych, z zaciekami i śladami zbutwiałego drewna, sięgającej głębokości około 40 cm, oraz warstwy różniącej się od poprzedniej mniejszą ilością węgielków i brakiem skorup. Spąg tej warstwy zalegał na głębokości około 60 cm, poniżej wystąpił jasny piasek, do którego również przeniknęły drobiny węgielków.

Na głębokości około 40 cm odkryto zachowane w całości naczynie obtaczane całkowicie z ornamentem falistym i rowków oraz duże fragmenty co najmniej dwóch naczyń o tym samym poziomie technicznym. Charakteryzują się one słabym wypakem i podobnym ornamentem. Oderwane dno jednego z nich określało dolny poziom występowania skorup na głębokość około 70 cm. Z tym skupiskiem związane są dwa fragmenty zwęglonych bierwion oraz drobne fragmenty spalonych kości ludzkich.

Ekspertyza antropologiczna /doc.dr hab. Jan Strzałko/ wskazuje na pochówek dwóch osobników: dziecka - niemowlęcia i juvenis /najprawdopodobniej/. Materiał kostny zebrany z powierzchni jest w większości pochodzenia zwierzęcego.

Stwierdzono słabo widoczne, tak w profilu, jak i w planach, zarysy wkopu owalnego, wraz z głębokością zwężającego się. Głębokość jego osiągnęła około 80 cm.

Brak warstw osadniczej i charakterystycznych dla kultury łużyckiej pochówków nietypowego dla tejże przepalenia kości ludzkich, w zestawieniu z informacjami i konfiguracją terenu nasuwa przypuszczenie, że odkryte zostały fragmenty cmentarzyska ciałopalnego ze schyłku fazy D wczesnośredniowiecza oraz ślady osady kultury łużyckiej.

Badania winny być kontynuowane.

RUDA, gm. Skierniewice
woj. skierniewickie

patrz
neolit

SMARGLIN, gm. Dobrze
woj. włocławskie
Stanowisko 51

patrz
neolit

STARA ŁOMŻA, gm. Łomża
Stanowisko 1 - "Góra Królowej
Bony"

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadzili prof. dr hab.
Jerzy Gąssowski i mgr Ewa Twarowska.
Finansował WKZ w Łomży.
Pierwszy sezon badań. Grodzisko:
schyłek XII-XIV w.

Prace badawcze miały charakter rozległego sondażu. Cały obiekt złożony z grodziska i dwóch podgrodzi, został przecięty systemem wykopów na osi N-S; na grodzisku /stano-